

וביאר רבי מנא לרבי יוסטא בר שונם, שהסיבה לכך, **כי אין הבשר מטמא אלא עד שיתעכל, ואם כן**, אף שעד אותה שעה יש לחוש לכך שהעוברים שם יטמאו, ולא ידעו, עדיף שיהא קלקול לזמן קצר, עד שיתעכל הבשר, ולא יהיה קלקול לתמיד, שכן אם יציינו את המקום, ימשיכו לציינו לעולם, ועל ידי זה יטמאו כל טהרות שיעברו עליו, אף לאחר שיתעכל הבשר, ונמצאים שורפים טהרות שלא נטמאו, כאילו נטמאו. [=מוטב שיתקלקלו בו לשעה, ואל יתקלקלו בו לעולם].

הלכה ב'

יצאת בי"ד על הכלאים

כבר נתבאר, שבחמישה עשר באדר היו שלוחי בי"ד יוצאים לעקור כלאים של מי שלא עקרו משדהו. ואמר רבי יהודה ששלוש תקנות היו בדבר.

בראשונה, כלומר בשנים הראשונות של תקנה זו, היו שלוחי בי"ד **עוקרים את הכלאים של אותם שלא עקרום בעצמם, והיו משליכים את הכלאים העקורים לפני בעלי אותם שדות, כדי לביישם**, שיראו הכל שלא עקרו כלאים משדותיהם.

לאחר זמן נתרבו עוברי עבירה, ולא היו מתביישים מכך שמשליכים לפנייהם את הכלאים, **אלא, שמחים היו, משתי סיבות**. (א) **שהיו שלוחי בי"ד מנכשים להם שדותיהם**, [שכן תוך כדי עקירת הכלאים, השדות מתנכשים], (ב) **שהיו בעלי השדות נהנים מהכלאים הנעקרים**, שהיו בהמותיהם אוכלות ממנו.

לפיכך חזרו חכמים והתקינו, שכשיעקרו את הכלאים משדותיהם, לא ישליכו אותם לפנייהם, אלא ישליכו אותם לדרכים, וכך לא יהנו מהם המגדלים.

אולם לא הועילה תקנה זו, כי אף ששוב לא נהנו בעלי אותם שדות מהכלאים, עדיין היתה להם הנאה שנכשו את שדותיהם.

ולפיכך התקינו חכמים, שיהיו מפקירים את כל השדה כולה. [ולהלך יתבאר בעזה"י מהיכן אנו למדים שכשחכמים מפקירים ממון אחרים הפקר בי"ד הפקר].

הפקר בי"ד הפקר

ענין זה, שהפקר שמפקירים בי"ד נכסי בני אדם, הפקר הוא, מבואר בכתוב, **"וְכָל אֲשֶׁר לֹא יָבֹא לְשִׁלְשֵׁת הַיָּמִים פְּעֻצַת הַשָּׂרִים וְהַזְקָנִים יִחָרֵם כָּל רְכוּשׁוֹ וְהוּא יִבְדֵּל מִקְהַל**